

Claudia

Elisabeth Riphagen

In het kleine dorpje Solo op het eiland Flores woont Claudia. Sinds een half jaar woont ze in een meisjesinternaat. Ze is twaalf jaar en zit in de eerste klas van de middelbare school. Op het terrein van de school komt ze naar mij toe en pakt mijn hand. Voorzichtig legt ze mijn hand tegen haar voorhoofd. Ze doet het met een gebaar van diepe ernst en ontroering.

‘Dank u wel ibu (moeder) Elisabeth voor de nieuwe bibliotheek. Wij lezen de boeken heel vaak,’ zegt ze lachend. Sinds kort hebben ze een nieuwe bibliotheek uit Nederland gekregen. Haar gezicht en het mooie gebaar raken mij. Claudia is lang en slank. Ze heeft een flinke bos donkerzwart haar. Ze neemt me mee naar de slaapzaal van het internaat. Ze is één van de honderd meisjes die in het internaat woont en daar ook op school zit. De meisjes wonen ver weg in de bergen en hun ouders zijn meestal arme boeren. Eén keer per jaar gaan de meisjes in de kerstvakantie twee weken terug naar huis. Claudia laat ons haar slaapplek zien. Een houten bed met een tikar (gevlochten mat) als matras. De vijftig stapelbedden staan tegen elkaar zonder looppad. Claudia moet over twintig bedden kruipen om bij haar bed te komen. De eetzaal is een gezellig open gebouw van bamboe. De meisjes zitten allemaal op de grond en eten hun bord leeg,

Met haar twaalf jaar is Claudia bijzonder intelligent. Ze weet precies wat ze met haar leven wil. Als ik haar vraag of ze een droom heeft, zegt ze eerlijk ‘ja’. ‘Ik wil rechter worden en vechten tegen de corruptie in mijn land. Ik wil strijden voor rechtvaardigheid en eerlijkheid.’

Ik had verwacht dat ze heel iets anders zou zeggen. Iets als: een beter huis of meer luxe. Ze loopt weg en komt later met iets verrassends terug. Ze heeft een schriftje in haar hand.

‘Ik schrijf verhaaltjes’, zegt ze met een verlegen stem. Ze wijst naar vijf verhaaltjes achterin haar schrift. Met aandacht lees ik ze en besef dat in deze verhaaltjes haar eigen leven is beschreven. Ze gaan over een arm meisje, dat heel slim is en iets voor haar dorp en land wil doen. Het gaat ook over de kleine kans die kinderen van arme ouders hebben om door te studeren.

‘Het is niet eerlijk dat een arm meisje met veel verstand geen kans krijgt om door te leren, terwijl er rijke kinderen zijn die niets met hun talent doen’, schrijft ze in één van de verhaaltjes.

Alle vijf verhaaltjes vertellen dat als je iets wilt en er je best voor doet, je het ook kunt bereiken. 'Mijn ouders hebben niet genoeg geld om mij te laten studeren. Maar als ik de beste ben, moet de regering mij helpen om het hoogste te bereiken.' Daar gelooft ze in.

In het laatste verhaal schrijft ze over een arm meisje met de naam Dina. Tien jaar vecht Dina om arts te kunnen worden. Ze wordt uitgelachen om haar armoede. Ze wordt door de anderen alleen gelaten vanwege haar armoedige leven. Niemand van haar leeftijdsgenoten op de universiteit wil met Dina omgaan. Erger nog, ze schamen zich voor haar. Toch zet Dina door. Ze is een zeer goede student. Ze haalt haar diploma als en gaat terug naar haar dorp. Vanaf dat moment leren bewoners van het dorp anders met hun lichaam, hun leven en met hun ziekten om te gaan. Dina is een vrouw waar ze altijd op kunnen rekenen. De kindersterfte daalt, de mensen zijn minder ziek en de hygiëne in het dorp wordt beter.

'Is dit je droom?', vraag ik haar en wijs naar haar verhaal achterin het schriftje. Ze knikt.

'Ik wil net als Dina worden. Ze is mijn heldin. De arme mensen moeten het beter krijgen.'

Dit zegt een meisje van 12 jaar.